

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17.690 van 24 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van zijn advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 12 december 2000 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 13 december 2000. Op 9 mei 2001 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 29 april 2003 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd bij arrest nr. 167.055 van 25 januari 2007 verworpen.
2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn lang van herkomst en heeft zich op 12 oktober 2007 een tweede keer vluchteling verklaard. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd verzoekers dossier op 24 oktober 2007 door de Dienst

Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 december 2007.

3. Op 16 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 april 2008 aangetekend verzonden. Dit is de bestreden beslissing.

2. Ten gronde.

1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de Conventie van Genève, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet rationeel te verantwoorden is en hij dan ook niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen is. Verzoeker argumenteert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn identiteit en zijn politieke activiteiten niet in twijfel trekt en stelt, onder verwijzing naar de rechtsleer (Van Heule D., *Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993*) waaruit onder andere blijkt dat “de vrees voor vervolging enkel tot erkenning (zal) kunnen leiden indien deze vrees ook gegrond is in acht genomen de bestaande toestand in het land van herkomst”, “het bestaan van het door de asielzoeker ingeroepen risico van vervolging aldus (moet) worden bewezen” en “de bewijslast evenwel niet zover (gaat) dat de kandidaat-vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk moet zijn”, dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op een correcte wijze nagegaan is of verzoekers asielmotieven wel degelijk kunnen aanvaard worden in acht genomen de objectieve gegevens die over Iran en de leden van Pars bekend zijn. Verzoeker betoogt dat indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn vervolgingsvrees zou toetsen aan de huidige en juiste situatie in Iran, het onmiddellijk duidelijk zou zijn dat hij gegronde redenen had om Iran te ontvluchten. Verzoeker meent dat hij dient erkend te worden als vluchteling omdat (i) hij lid is van Pars in België, hij in België deelneemt aan manifestaties tegen het Islamitisch regime in Iran en de Iraanse overheid op de hoogte is van zijn politieke activiteiten in België zodat hij in geval van terugkeer het risico loopt opgepakt en ondervraagd te worden omwille van zijn betrokkenheid bij Pars in België en (ii) hij geconvoceerd werd om te verschijnen voor de rechtbank in Iran en kan veroordeeld worden tot zweepslagen en een geldboete zoals zou moeten blijken uit de door hem voorgelegde fax.
2. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en J. Hathaway, *The law of refugee status*, Toronto, Butterworths, 1991 blz. 72). In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht.
3. Blijkens verzoekers verklaringen vreest hij vervolging in zijn land van herkomst omwille van de elementen aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag en omwille van zijn politieke activiteiten in België. Verzoeker verklaart sinds enkele jaren lid te zijn

van de organisatie Pars. Hij neemt deel aan vergaderingen en zorgt voor logistieke hulp bij manifestaties.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een kopie van zijn shenaznameh, een attest van immatriculatie dd. 26 oktober 2007 en geldig tot 25 februari 2008, enkele foto's van een manifestatie, een lidkaart van de organisatie Pars, zijn militaire kaart, zijn rijbewijs en een fax van een convocatie.

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen elementen heeft aangebracht die de bedrieglijkheid vastgesteld in zijn eerste asielaanvraag weerleggen, (ii) hij in het kader van zijn twee asielaanvragen tegenstrijdige verklaringen aflegt over de periode waarin hij gestudeerd heeft, (iii) uit onderzoek naar de authenticiteit van de neergelegde fax van een convocatie blijkt dat aan dit document geen bewijskracht kan worden verleend, (iv) een reëel risico bij een terugkeer naar Iran alleen bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden en verzoeker duidelijk niet tot deze groep behoort en (v) de door hem neergelegde documenten enkel zijn lidmaatschap van Pars en zijn deelname aan manifestaties bevestigen en zijn identiteit aantonen doch niets afdoen aan bovenstaande vaststellingen.
5. Met betrekking tot verzoekers eerste asielmotief, te weten dat hij niet terug kan naar Iran omwille van de redenen aangehaald in zijn eerste asielaanvraag, stelt de Raad vast dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, op grond van een aantal fundamentele tegenstrijdigheden die de kern van zijn asielrelaas omvatten en ontkrachten. Het beroep bij de Raad van State tegen de eerste beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verworpen. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de tweede asielaanvraag de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen. De bevoegdheid van de Raad is in casu beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde stukken en documenten. In het kader van huidige asielaanvraag brengt verzoeker echter geen nieuwe elementen aan die alsnog zijn beweerde vervolgingsfeiten in Iran aannemelijk maken.

Immers, daargelaten het feit dat het een loutere faxkopie betreft waarvan algemeen geweten is dat deze gemakkelijk te vervalsen zijn, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (Cedoca-antwoorddocument IR2008-027w van 3 april 2008) dat de door verzoeker neergelegde fax van een convocatie niet authentiek is aangezien er niet voldaan is aan een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten. Uit het genoemde Cedoca-document blijkt immers het volgende:

“(…)

Het volgende dient opgemerkt te worden betreffende het voorgelegde document:

- *De nummering op dit document beantwoordt niet aan de gebruikelijke vorm. In deze nummering moet worden verwezen naar het dossiernummer /het jaartal/ en de kamer van de rechtbank waarvoor men dient te verschijnen. In dit geval is het dossiernummer niet correct. Zo ontbreekt de verwijzing naar het nummer van de kamer van de rechtbank die de zaak behandelt.*
- *De opgeroepene dient te verschijnen voor een “tribunal des interrogatoires”, een onbestaande rechtbank.*

- *De stempel ontbreekt. Elke rechtbank heeft zijn eigen stempel met een verwijzing naar het nummer van de kamer van de rechtbank die de zaak behandelt.*
- *Cruciale gegevens ontbreken op dit document. Noch de provincie noch de stad waar de rechtbank zich bevindt worden op dit document vermeld.*

Bovenstaande opmerkingen en de slechte kwaliteit van het document (fax) maken dat er geen bewijswaarde kan worden gegeven aan het aan CEDOCA voorgelegde document.”

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert niet correct zou zijn. Hij beperkt zich tot de stelling dat hij de fax heeft ontvangen uit Iran, hij deze te goeder trouw heeft voorgelegd en het niet zijn bedoeling is om de Belgische autoriteiten te misleiden. Dergelijke uitleg is echter niet afdoende om de bovenstaande vaststellingen te ontkrachten.

Gelet op wat voorafgaat, kan aan de neergelegde convocatie geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Verzoeker maakt derhalve op geen enkele wijze aannemelijk dat hij actueel door de Iraanse autoriteiten wordt gevisieerd of vervolgd omwille van zijn beweerde activiteiten in Iran.

6. Wat betreft verzoekers politieke activiteiten in België, wijst de Raad erop dat indien verzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de aanvraag moeten beoordelen. De verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004).

Zo de Raad niet twijfelt aan verzoekers lidmaatschap van de organisatie Pars en zijn deelname aan vergaderingen en manifestaties, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (Cedoca-antwoorddocument IR2007-011w) dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat vele Iraanse asielzoekers oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na de vlucht te kunnen staven. Meestal gaat het bij deze activiteiten om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de USA en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet wel van worden uitgegaan dat Iraanse instanties de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de geconsulteerde bronnen alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden. Actievoerders en gewone deelnemers aan oppositionele activiteiten en protestacties tegen het Iraanse regime in België worden bij een eventuele terugkeer hoogstwaarschijnlijk enkel ondervraagd op de luchthaven en naderhand vrijgelaten. Gewone deelnemers die voorheen geen strafdossier tegen hen hadden lopen, krijgen normaal gezien geen problemen bij terugkeer.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. De Raad oordeelt tevens dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn activiteiten in België een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker geen blijk geeft van een doorgedreven politieke overtuiging. Zoals uitvoerig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, kon verzoeker niet aannemelijk maken waarom hij voor de monarchistische partij Pars heeft gekozen en blijkt hij niet echt op de hoogte te zijn van de inhoudelijke standpunten van de partij. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn taken binnen de partij enkel bestaan uit sympathiseren en helpen. Hij verklaarde expliciet geen speeches of interviews te geven en geen nieuwe leden te werven. Op betogingen is hij een gewone deelnemer, hij roept slogans en houdt vlaggen vast en hij helpt mee bij de ordehandhaving. Gelet op zijn profiel kan verzoeker dan ook bezwaarlijk tot hoger genoemde risicogroep worden gerekend, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt geïsoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat hij omwille van zijn activiteiten in België als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in zijn geboorteland zou aanzien worden. Hij toont overigens niet aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van deze activiteiten.

7. In wezen weerlegt verzoeker geen enkel motief van de bestreden beslissing. Hij beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van zijn asielmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren van de bevindingen van de Commissaris-generaal. Hiermee worden de vaststellingen van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in het administratief dossier, echter niet weerlegd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, alle door verzoeker aangehaalde feiten heeft onderzocht en geapprecieerd en dat hij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verzoeker laat overigens na te concretiseren met welke objectieve gegevens over Iran de Commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden.
8. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij er terecht van overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in Iran en het duidelijk is dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als voor zijn asielaanvraag. Gelet op wat voorafgaat, kan echter worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Verder toont hij niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Iran het risico loopt geïsoleerd/vervolgd te worden omwille van zijn politieke activiteiten in België. Tot slot volstaat een algemene verwijzing naar de bestaande toestand in zijn land van herkomst niet om aan te tonen dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.
9. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 oktober 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.